

Robert Bryndza

Apă întunecată

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

3
TREI

*Moartea zace asupra ei, ca gheața timpurie
Pe cea mai albă floare din câmpie.*

William Shakespeare, *Romeo și Julieta*¹

¹ William Shakespeare, *Romeo și Julieta*, Editura pentru Literatură, București, 1962, traducere de Șt. O. Iosif. (N.t.)

PROLOG

Toamna 1990

Era o noapte rece, de toamnă târzie, când aruncară cadavrul în cariera părăsită. Știau că era un loc izolat și că apa era foarte adâncă acolo. Ce nu știau era că cineva îi pândea.

Ajunseseră pe întuneric, puțin după ora 3 dimineața — veniseră cu mașina dinspre casele de la marginea satului, prin zona pustie cu pietriș unde-și parcau mașinile cei ieșiți să se plimbe, și de-acolo străbătuseră islazul. Cu farurile stinse, mașina parcursese zdruncinându-se terenul denivelat, apoi intrase pe o cărare unde se treziseră în curând înconjuțați de o pădure deasă. Era beznă, aerul era răcoros și umed și doar de deasupra coroanelor copacilor venea un pic de lumină.

Nimic din călătoria lor nu dădea impresia că se furișau. Motorul părea să vuiască, iar suspensia gemea în timp ce mașina înainta clătinându-se. Încetiniseră și apoi opriseră de-a binelea când ajunseseră în luminiș și le apăruse dinainte cariera inundată.

Nu știau că lângă carieră locuia un bătrân care ducea o viață de pustnic, instalat acolo ilegal, într-o căsuță veche, părăsită, înghițită aproape cu totul de desiș. Era pe-afară, se uita la cer și se minuna de frumusețea bolții, când mașina se ivi pe coama dealului și se opri brusc. Precaut, bătrânul se trase după tufe și îi pândi de-acolo. Adesea, noaptea, își făceau apariția copii de prin partea locului, dependenți de droguri, și cupluri în căutare de senzații tari și reușise să-i alunge pe toți, speriiindu-i.

Luna se arătă pentru scurt timp printre nori, chiar când cele două siluete coborau din mașină și scoteau un pachet mare din spate, transportându-l spre barca aflată pe malul apei. Prima siluetă se urcă în barcă și, în momentul în care cealaltă persoană mută pachetul acela lung în barcă, bătrânul realizează îngrozit, din felul în care acesta se îndoi și căzu moale, că era un cadavru.

Auzi clipocitul înfundat produs de vâsle în apă. Bătrânul duse mâna la gură. Știa că ar fi trebuit să se îndeparteze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar îi era imposibil s-o facă. Clipocitul încetă când barca ajunse în mijlocul apei. Un ciob de lună se ivi din nou printre nori, luminând cercurile stârnite în jurul bărcii.

Ținându-și răsuflarea, urmărea cele două siluete cufundate în conversație, din care nu se deslușea decât un murmur grav, ritmic. Apoi se lăsă tăcerea. Barca se înclină când se ridicară, iar unul dintre ei fu cât pe ce să cadă în apă. Odată ce-și recăpătară echilibrul, ridicară pachetul și, cu un pleoscăit și un zornăit de lanțuri, îl aruncară în apă. Luna se arătă de după nor, scaldând într-o lumină intensă barca și locul unde fusese aruncat pachetul, înconjurat de cercuri care se învolburau cu înverșunare.

Acum îi vedea pe cei doi indivizi din barcă și le putea desluși chipurile.

Bătrânul răsuflă. Își ținuse respirația. Îi tremurau mâinile. Nu voia belele — toată viața încercase să se ferească de belele, dar păreau să-l găsească ele, de fiecare dată. Un vânt rece stârni câteva frunze uscate la picioarele lui și simți o mâncărime aprigă pe nas. Până să se poată stăpâni, îi scăpă un strănut, care răsună până pe malul celălalt. Capetele din barcă se ridicară brusc și începură să se întoarcă înapoi și înapoi, studiind malurile. Apoi îl văzură. Bătrânul dădu să fugă, se împiedică de rădăcina unui copac și căzu la pământ, cu răsuflarea tăiată.

Sub apa din cariera părăsită domneau tăcerea, frigul și beznă. Cadavrul se scufundă rapid, tras în jos de greutate, până în adâncuri, poposind în nămolul moale, care începea să înghețe.

N-avea s-o mai tulbure nimeni mulți ani de-acum, aproape că-și găsisese pacea. Dar deasupra ei, pe uscat, coșmarul de-abia începea.

VINERI, 28 OCTOMBRIE 2016

Inspectorul-șef Erika Foster își încrucișă brațele la piept peste vesta de salvare voluminoasă și, înfrigurată, regretă că nu-și luase o haină mai groasă. Mica barcă gonflabilă a brigăzii de scufundări din Poliția Metropolitană brăzda lacul din interiorul Carierei Hayes, trăgând după ea un dispozitiv mic de transmisie-recepție, care scana adâncurile apei. Cariera abandonată se afla în mijlocul islazului din Hayes, o suprafață de 90 de hectare de pădure și șes aflată în apropierea satului Hayes, în zona limitrofă a cartierului South London.

— Apa atinge o adâncime de 23,7 metri, le spuse sergentul Lorna Crozier, care coordona operațiunea de scufundare.

Era aplecată deasupra unui ecran aflat în partea din față a bărcii, pe care semnalele detectate de radar erau retransmise și afișate sub forma unor dâre violet-închis, răspândindu-se pe ecran ca o vânătaie.

— Deci va fi dificil să recuperăm ceea ce căutăm? întrebă Erika, sesizându-i tonul.

Lorna încuviință.

— E dificil când adâncimea depășește 30 de metri. Scafandrii mei nu pot să rămână perioade îndelungate sub apă. Un lac sau un canal obișnuit n-are mai mult de câțiva metri adâncime. Chiar și în timpul fluxului, Tamisa are între 10 și 12 metri.

— Cine știe ce e pe-acolo? comentă tânărul agent-șef adjunct John McGorry, care era înghesuit pe scăunelul de plastic de lângă Erika.

Ea îi urmări privirea spre malul opus. Probabil că n-aveau vizibilitate mai mare de un metru, înainte ca totul să fie înghițit de o involburare de umbre.

— Încerci să te urci la mine-n poală? îl repezi, când tânărul se aplecă peste ea să se chiorască peste margine.

— Scuze, șefa, rânji el, trăgându-se la locul lui. Am văzut o emisiune pe Discovery. Știai că au cartografiat doar 5 % din suprafața oceanelor? Oceanul ocupă 70 % din suprafața Pământului, ceea ce înseamnă că o porțiune de 65 % din suprafața planetei, făcând abstracție de zonele de uscat, a rămas *neexplorată*...

La marginea apei, la 20 de metri distanță, pâlcuri de trestii uscate se legănau în adierea brizei. Un camion mare de sprijin era parcat pe malul acoperit de vegetație, iar lângă el mica echipă de sprijin pregătea echipamentul pentru scufundări. Vestele lor de salvare portocalii erau singurele pete de culoare în după-amiaza ternă de toamnă. În spatele lor se întindea cât vedeai cu ochii un lan de orz sălbatic și iarbă-neagră, într-o combinație de tonuri de gri și cafeniu, iar în depărtare se vedea un pâlc de copaci golași. Barca ajunsese la capătul carierei și încetini.

— Întorcem, anunță agentul Barker, un polițist tânăr care stătea la cârma din dreptul motorului suspendat.

Execută o întoarcere abruptă pentru a străbate a șasea oară suprafața apei.

— Crezi că unele specii de pești sau de țipari din apa de-aici au luat proporții-record? Întrebă John, întorcându-se spre Lorna, cu ochii scânteindu-i de entuziasm.

— Am văzut niște languste măricele când am mai făcut scufundări. Deși apa de-aici nu e vreun afluent, deci orice mișună prin adâncurile ei trebuie să fi fost introdus artificial, îi răspunse Lorna, trăgând cu un ochi la ecranul radarului.

— Eu am crescut la doi pași de-aici, în St. Mary Cray, și era un magazin de animale prin apropiere unde, se pare, se vindeau pui de crocodil...

John se întrerupse brusc și se uită la Erika, ridicând din sprânceană.

Întotdeauna era binedispus și vorbăreț, treabă cu care ea se obișnuise greu. Și aștepta cu groază momentele când lucrau împreună în schimbul unu.

— Nu căutăm un crocodil, John. Căutăm 10 kile de heroină îndesate într-un container rezistent la apă.

John își întoarse privirea spre ea și încuviință.

— Scuze, șefa.

Erika se uită la ceas. Era aproape 3:30.

— Cât mai e prețul pieței pentru 10 kile? Întrebă agentul Barker de la cârmă.

— Patru milioane de lire, îi răspunse Erika, ațintindu-și din nou privirea asupra imaginii transmise de radar care juca pe ecran.

Barker scoase un fluierat.

— Să înțeleg că au aruncat dinadins containerul în apă?
Erika încuviință.

— Jason Tyler, tipul pe care l-am arestat, aștepta să se liniștească lucrurile ca să se poată întoarce după el.

Nu mai adăugă că nu-l puteau reține decât până la miezul nopții.

— Chiar și-a imaginat c-o să dea de el? Noi suntem o echipă de scafandri experimentați și tot o să ne fie greu să-l recuperăm, comentă Lorna.

— Când sunt patru milioane de lire în joc? Da, cred c-avea de gând să se întoarcă după marfă, le răspunse Erika. Sperăm să-i putem preleva amprente de pe straturile de plastic din interior.

— De unde ați aflat că l-a aruncat aici? întrebă Barker.

— De la soția lui, îl lămură John.

Agentul Barker îi aruncă o privire ca între bărbați și scoase un fluierat.

— Stai așa! S-ar putea să fie ceva aici... oprește motorul, interveni Lorna, trăgându-se mai aproape de ecranul minuscule.

Un obiect mic, negru, scânteia în învolburarea de nuanțe violet. Agentul Barker opri motorul și se lăsă o tăcere răsunătoare, tulburată doar de clipocitul apei pe măsură ce barca încetinea. Barker se ridică și i se alătură Erikăi.

— Scanăm pe o rază de patru metri de-o parte și de alta a bărcii, spuse Lorna, plimbându-și mâna mică peste pata de pe ecran.

— Mărimea corespunde, încuviință Barker.

— Credeți că e ce căutăm? întrebă Erika, simțind o tresărire de speranță.

— S-ar putea, spuse Lorna. Ar putea să fie și un frigider vechi. N-o să știm sigur până nu ne scufundăm.

— O să iei parte la scufundare azi? o întrebă Erika, încercând să rămână optimistă.

— Rămân pe uscat azi. Am participat la o scufundare ieri și trebuie să avem perioade de repaus.

— Ieri unde ați fost? o întrebă John.

— În Rotherhithe. A trebuit să recuperăm un sinucigaș de pe fundul lacului din rezervația naturală.

— Uau! Trebuie să fie încă și mai bizar când descoperi un cadavru la mare adâncime, nu?

Lorna încuviință.

— Eu l-am descoperit. La o adâncime de peste trei metri. Îl căutam la vizibilitate zero și, deodată, am dat cu mâinile de niște glezne și, când am dus mâna mai sus, dau de picioare. Stătea în picioare pe fundul lacului.

— Brrr... Stătea în picioare sub apă? întrebă John.

— Se mai întâmplă, de la gazele care intră în compoziția corpului uman și de la procesul de descompunere.

— Trebuie să fie fascinant. Eu lucrez doar de câțiva ani în poliție. E prima dată când colaborez cu o echipă de scafandri.

— Descoperim o grămadă de grozăvii. Cel mai nasol e când găsești o pungă cu cățeluși, adăugă agentul Barker.

— Ce nemernici! Sunt în poliție de 25 de ani și tot mai descopăr în fiecare zi noi feluri în care oamenii se dovedesc niște psihopați.

Erika îi văzu cum întorc toți capul spre ea, pentru o clipă — își dădu seama că făceau calcule în minte legate de vârsta ei.

— Deci care-i treaba cu anomalia asta? Cât de repede puteți să vă scufundați și să scoateți obiectul la suprafață? întrebă, făcându-i să redevină atenți la radar.

— Cred c-o s-o marcăm cu o baliză și o să mai dăm o tură pe deasupra ei, îi spuse Lorna, mutându-se în lateral

și pregătind o baliză mică, portocalie, din cauciuc, de care era atârnată o greutate.

Lăsa greutatea peste bord și aceasta fu înghițită rapid de apa adâncă și întunecată, lăsând firicelul de care atârna să joace pe margine. Dădură drumul balizei în timp ce agentul Barker ambala motorul și se puneau în mișcare.

După o oră și un pic, parcurseseră întreaga suprafață a apei și identificaseră trei posibile anomalii. Erika și John coborâseră pe mal ca să se încălzească. Ziua de sfârșit de octombrie lăsa locul serii în timp ce stăteau zgribuliți în dreptul camionului, cu pahare de unică folosință cu ceai. Urmăreau echipa de scafandri în acțiune.

Lorna stătea pe mal, ținând un capăt al firului cu greutatea, care se numea „strajă“. Acesta ducea în apă și înainta pe fundul apei, ieșind la suprafață la vreo 6 metri de țărm. Banca era ancorată în dreptul primei balize și la cârmă se afla agentul Barker, care ținea celălalt capăt al străjii. Trecuseră 10 minute de când doi dintre scafandri se scufundaseră. Fiecare pornise din dreptul unui capăt al străjii și își începuse căutarea pe fundul apei, în ideea de a se întâlni amândoi la mijloc. Lângă Lorna, un alt membru al echipei de scafandri stătea ghemuit deasupra unui mic sistem de comunicații, de dimensiunile unei serviete. Erika auzea vocile scafandrilor care comunicau prin radioemițătoare, cu măștile pe față.

— Vizibilitate zero, nimic deocamdată... Probabil că mai avem un pic și ne întâlnim la mijloc..., se auzi o voce cu inflexiuni metalice din difuzor.

Cuprinsă de agitație, Erika trase din țigara electronică, făcând să se aprindă becuțul de la capăt. Suflă un norișor de abur alb.

Trecuseră trei luni de când fusese transferată la Secția de Poliție din Bromley și încă încerca să-și găsească locul și să se acomodeze cu noua echipă. Era la doar câțiva kilometri distanță de fostul ei post din circumscripția Lewisham, din South London, dar începea să-și dea seama ce diferență considerabilă însemnau cei câțiva kilometri care despărțeau suburbiile Londrei de zona limitrofă a comitatului Kent. Te simțea ca în provincie.

Îi aruncă o privire lui John, aflat la vreo 20 de metri distanță, care vorbea la telefon, rânjind cu gura până la urechi. Oricând i se oferea ocazia, își suna prietena. După un răstimp, încheie convorbirea și veni spre ea.

— Scafandrii încă mai caută? o întrebă.

Erika încuviință și comentă:

— Dacă n-au zis nimic e de bine... Dar dacă trebuie să-i dau drumul pungașului ăla ordinar...

Pungașul cu pricina era Jason Tyler, un traficant de droguri mărunț care, după o ascensiune fulminantă, ajunsese să controleze o rețea de traficanți care se întindea din South London până în zona limitrofă a comitatului Kent.

— Țineți straja încordată, s-a slăbit..., se auzi vocea unui scafandru prin aparatul de emisie-recepție.

— Șefa? începu John stingherit.

— Hm?

— La telefon era prietena mea, Monica... Voia, voiam amândoi să te invităm să iei cina cu noi.

Erika se uită cu coada ochiului la el, fără s-o scape din ochi pe Lorna, care întindea mai bine straja, proptindu-și picioarele în mal.

— Poftim?

— I-am povestit Monicăi foarte multe despre tine... Numai de bine, desigur. Am învățat o grămadă de chestii

de când lucrăm împreună — treaba noastră pare mult mai interesantă acum. Mi-ai trezit dorința de a fi un detectiv mai bun... Mă rog, ar vrea să-ți facă lasagna, cum știe ea. E o bunătate. Și n-o zic doar pentru că e prietena mea. Chiar e...

Se întrerupse.

Erika se uita ținută la porțiunea de circa 6 metri care o despărțea pe Lorna, aflată pe mal, de barca din larg. Se întuneca rapid. Își zise că scafandrii erau, probabil, pe punctul de a se întâlni la jumătatea drumului și, dacă se întâmpla asta, însemna că n-au găsit nimic.

— Deci ce zici, șefa?

— John, tocmai lucrăm la un caz important! îl repezi ea.

— Nu voiam să zic chiar diseară. În altă zi? Monicăi i-ar face mare plăcere să te cunoască. Și, dacă vrei să mai vii cu cineva, super! Există și un domn Foster?

Erika se întoarse spre el. În ultimii câțiva ani se obișnuise ca oamenii din branșă să bârfească pe seama ei, așa că o mira faptul că John nu aflase nimic. Vru să-i răspundă, dar o întrerupse un strigăt dinspre echipa de sprijin de pe mal.

Dădură fuga spre Lorna și polițistul care stătea ghemuit în dreptul sistemului de comunicații. Îl auziră pe unul dintre scafandri spunând:

— E ceva îngropat în mâl... Am nevoie de ajutor să-l desprind de aici... Cum stau cu timpul?

Vocea cu inflexiuni metalice despică aerul rece și apoi se auzi un bruiat care, își dădu seama Erika, era produs de bulele eliberate când respira, în timp ce polițistul de pe mal îi răspundea scafandrului aflat la o adâncime de aproape 10 metri.

Lorna se întoarse spre Erika.

— Cred că l-am găsit. S-ar putea să fie ce căutăm.